

РЕШЕНИЕ

№ 238

гр. Пловдив, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев
Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора А. Янков
като разглежда докладваното от Иван Хр. Ранчев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20235000600495 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава двадесет и първа от НПК.

С Присъда № 21/19.05.2023 г. по НОХД № 471/2023 г. на Пазарджишкия окръжен съд подсъдимият Н. А. Д. е ПРИЗНАТ ЗА ВИНОВЕН в това, че на 03.01.2020 г. в гр. П. при управление на МПС – лек автомобил „Ф.Г.“ с ДК № ***** по ул. „Х.Д.“, с посока към кръстовище с ул. „К.“, нарушил правилата за движение - чл.21, ал.1 от ЗДвП, превишил максимално разрешената скорост от 50 км/ч, като в населено място е управлявал МПС от категория „В“ със скорост 88 км/ч, вследствие на което по непредпазливост е причинил смъртта на Г.Ц. Д. от гр. П., като след деянието е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалата, поради което и на основание чл. 343а, ал.1, б.„б“, вр. чл.343, ал.1, б.„в“, вр. чл.342, ал.1 от НК и чл.54 от НК е ОСЪДЕН на ЕДНА ГОДИНА и ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

На основание чл.66, ал.1 от НК е ОТЛОЖЕНО изтърпяването на така наложеното наказание лишаване от свобода на подс. Н. А. Д. за ИЗПИТАТЕЛЕН СРОК от ЧЕТИРИ ГОДИНИ, като е възложена

възпитателната работа с него на Наблюдателната комисия при Община – П..

На основание чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7, вр. чл. 49 ал. 2 от НК подс. Н. А. Д. е ЛИШЕН ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС за срок от ДВЕ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в сила.

Съдът е постановил веществените доказателства по делото да бъдат унищожени след влизане на присъдата в законна сила.

Подсъдимият Н. А. Д. е осъден да заплати, направените на досъдебното производство разноски по сметка на ОД на МВР – Пазарджик в размер на 1167 лева.

Недоволен от така постановения съдебен акт е останал подсъдимият Н. Д., който чрез защитника си – адв. Е. Б. от АК – Пазарджик, го е обжалвал в съответния срок. Основното оплакване в жалбата на защитника е срещу постановената присъда в частта, с която на основание чл.343г, вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК подсъдимият Н. Д. е бил лишен от право да управлява МПС за срок от 2 години, което наказание счита за несправедливо и моли да бъде намалено от две на една година. В допълнението към въззивната жалба от адв. Б. се обръща внимание на поведението на пострадалата, която бягайки е пресякла пътното платно, както и на неотразеното в мотивите обстоятелство, че според показанията на св. К., пътувала заедно с подсъдимия, пред него непосредствено е имало друг автомобил. Иска се да бъдат съобразени като допълнителни обстоятелства, естеството на допуснатите от подсъдимия дребни нарушения на правилата за движение, за които е бил наказван, това че близо две години след инцидента не е извършвал други нарушения на правилата за движение, както и че професията му изисква да има свидетелство за правоуправление. Ако бъде уважена жалбата им, молят за намаляване на наказанието лишаване от правоуправление на 1 година или на 1 година и шест месеца.

Частните обвинители И. Д., Р. Д. и С. Д., чрез техния повереник – адв. Т., не са обжалвали постановената присъда. От тях е постъпил отговор на въззивната жалба, в който се прави собствен анализ на събраните по делото доказателства и интерпретация на изводите на съда за осъществяване на инкриминираното деяние, като изразява несъгласието си с виждането, че е налице съпричиняване от страна на пострадалата. Също така се обръща внимание, че пострадалата е била на 46 години и смъртта ѝ е настъпила бавно

и мъчително, като наложеното наказание не е с висок размер и силно занижено, с оглед на причинения резултат. Въпреки изложените пространни съображения, адв. Т. счита накрая, че постановената присъда следва да се потвърди, тъй като наложеното наказание като размер се явява справедливо, а жалбата на подсъдимия предлага да се остави без уважение. Претендират се разноски в рамките на минимално предвидените адвокатски възнаграждения за предоставена безплатна правна помощ на частните обвинители, не само пред окръжния, но и пред апелативния съд, като се прилагат списък за разноските и шест на брой договори за предоставяне на правни услуги по реда на чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. В списъка за разноски се посочва, че е съставен съгласно чл.80 от ГПК, като се иска определяне на минимално адвокатско възнаграждение, съобразено с увеличените лимити при приключил наказателен процес, съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, без да се конкретизират размери. В постъпилия втори по ред отговор /по повод на подадената частна жалба срещу присъдените разноски на частните обвинители с определение по реда на чл.306, ал.1, т.4 от НПК, след постановяване на присъдата, предмет на производство по реда на Глава 22 от НПК/ се посочва, че постановената присъда касае първоначалното обвинение по чл.343, ал.1, б.„в“ от НК, като според фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт са извършени от подсъдимия няколко неправомерни и наказуеми деяния. Тъй като е предвидено за престъплението кумулативно налагане на наказания, следва на основание чл. 13, ал.3 от Наредбата – за процесуално представителство, защита и съдействие на частния обвинител, възнаграждението по ал.1 да се увеличи с $\frac{1}{2}$. Пзовава се на разпоредбата на чл. 13, ал.1, т.4 от Наредбата за предвидено наказание до 15 години лишаване от свобода и възнаграждение от 2250 лева. Затова същото следва да се увеличи с $\frac{1}{2}$, което прави разноски от по 3375 лв. възнаграждение за всеки един от частните обвинители или общо дължимата сума е 10 125 лева. Евентуално, ако тази преценка се счете за неправилна, да им се присъдят разноски за безплатна правна помощ от по 1500 лева, увеличени с $\frac{1}{2}$, т.е. по 2250 лв. за всеки частен обвинител или общо дължимо минимално възнаграждение от 6750 лева. Затова се иска от въззивната инстанция да им бъдат присъдени минимални разноски за адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ в размер от 10 125 лева или при евентуалност от 6750 лева.

На ОП – Пазарджик са изпратени преписи от постъпилите въззивна жалба и отговор, но не са взели отношение.

Представителят на АП – Пловдив счита, че подадената въззивна жалба на подсъдимия с искане за намаляване срока на лишаване от правоуправление за неоснователна. Подчертава, че това не би могло да стане в параметрите поискани от защитата от 1 година, предвид разпоредбата на чл. 49, ал.2 от НК, която изисква съобразяване с размера на наказанието лишаване от свобода от 1 година и 6 месеца. Намира, че от окръжния съд са отчетени управлението на МПС с превишена скорост, нощно време, при неработещо улично осветление и многократното санкциониране на подсъдимия по ЗДвП, което го отъждествява като безразсъден водач. Затова и намаляването на размера на наказанието лишаване от правоуправление няма да доведе до постигане на основната цел за превъзпитанието на извършителя. Не взима отношение относно претендираните разноски от повереника.

Частните обвинители И. Д., Р. Д. и С. Д. се явяват редовно призовани, като се представляват от повереника им – адв. Д. Т. от АК – С.. Той моли да се потвърди постановената присъда изцяло като правилна и справедлива, а изложените доводи в жалбата на подсъдимия смята за неоснователни. По отношение на присъдените разноски от окръжния съд заявява, че нещата са приключили. Поддържа искането си за присъждане на разноски пред въззивната инстанция, като обяснява че тъй като за извършеното престъпление са предвидени наказания лишаване от свобода и лишаване от правоуправление, тарифата предвижда отделно възнаграждение, което е в основата на искането му за определяне на по-висок размер.

Подсъдимият Д. се явява лично и с адв. Б., като заявяват, че поддържат жалбата си по изложените в нея съображения. Молят във връзка с наложеното наказание лишаване от правоуправление, същото да се намали до 1 година и 6 месеца, предвид поведението на пострадалата, наличието и на друг автомобил пред този на подсъдимия, естеството на допуснатите нарушения на правилата за движение преди деянието и липсата на нови такива след произшествието, както и че работата му изисква да управлява МПС.

Възразяват и срещу присъждането на възнаграждение по предоставената безплатна правна помощ, тъй като за частните обвинители няма данни да са били нетрудоспособни или да са регистрирани в бюро по

труда. Ако се присъждат такива разноси следва да са в размер на 1000 лева, поради предвидената по-лека наказателна отговорност за престъплението, за което подсъдимият е бил признат за виновен. В тази връзка молят да се измени първоинстанционната присъда в частта за наложеното наказание и съобрази становището им за разноските.

Апелативният съд, след като изслуша становищата на страните и се запозна с материалите по делото, намира за установено следното:

Въззивната жалба на подсъдимия е неоснователна.

Делото е било образувано пред Окръжен съд – Пазарджик по внесен обвинителен акт срещу подс. Н. А. Д. за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, за това, че на 03.01.2020г. в гр. П. при управление на МПС – лек автомобил „Ф.Г.“ с ДК № ***** по ул. „Х.Д.“, с посока към кръстовище с ул. „К.“ нарушил правилата за движение - чл.21, ал.1 от ЗДвП, превишил максимално разрешената скорост от 50 км/ч, като в населено място е управлявал МПС от категория „В“ със скорост 88 км/ч, вследствие на което по непредпазливост е причинил смъртта на Г.Ц. Д. от гр. П..

След провеждането на разпоредително съдебно заседание подс. Д. се е признал за виновен и със защитника му – адв. Б., са отправили искане делото да се разгледа по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, за предварително изслушване на страните и съкратено съдебно следствие по реда на Глава 27 от НПК.

По делото са конституирани в качеството на частни обвинители близките родственици на пострадалата – И. С. Д., Р. С. Д. и С. С. Д., съответно нейни синове и дъщеря, с повереник – адв. Д. Т. от АК – С..

Първоинстанционният съд е допуснал разглеждането на делото по този ред, като на основание чл. 372, ал. 4, вр. чл. 371, т. 2 от НПК е установил, че направеното от подс. Д. самопризнание се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства и е обявил, че ще го ползва при постановяването на присъда, без да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

При тези условия Пазарджишкият окръжен съд правилно е приел за установено от фактическа страна следното:

На 03.01.2020 г., около 23 ч., пострадалата по делото Г. Д. се движела по улица „Х.Д.“ в гр. П.. В един момент предприела пресичане на пътното

платно от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила, управляван от подсъдимия - „Ф.Г.“ с рег. № *****. Последният се движел по същата улица, в посока към кръстовището с ул. „К.“, със скорост от около 88 км/ч, въпреки че разрешената скорост била 50 км/ч. Движението се извършвало в тъмната част на денонощието, на къси светлини. Уличното осветление в тази отсечка не работело. Водачът възприел пешеходката, когато се намирал на разстояние 45-60 м преди мястото на удара, когато Д. са намирала по средата на пътното платно. След възприемане на пострадалата Д. задействал спирачната система, съчетано с отклонение на дясно, но не успял да предотврати удара. пострадалата била ударена с предния ляв калник на опитващия се да я заобиколи отдясно автомобил и паднала отстрани, вляво от автомобила. Подсъдимият се обадил на телефон 112.

Въпреки проведеното лечение, в 00:38 часа на 04.01.2020г., пострадалата починала.

От назначената и изготвена по делото заключение на автотехническа експертиза, което съдът възприе изцяло, като обективно и компетентно изготвено, както и от приложената скица, се установява, че автомобилът на подсъдимия е бил технически изправен; скоростта на движение на автомобила е била около 88 км/ч.; при движение със скорост 50 км/ч. произшествието е могло да бъде предотвратено с аварийно спиране.

Според заключението, механизмът на настъпилото пътнотранспортно произшествие е следният:

На 03.01.2020г., около 23:00 часа, пешеходката Г. Д. е навлязла в пътното платно на ул. „Х.Д.“ /при дом № 26/ от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила. Произшествието е станало между кръстовищата на горната улица с ул. „Г.Б.“ и ул. „К.“. Уличното осветление в тази отсечка не е работело, а и видимостта на водача на лекия автомобил напред към мястото на инцидента е била ограничена от вътрешната /дясната/ граница на завоя /след кръстовището с ул. „Г.Б.“/. В зоната на произшествието уличното платно е било осветявано от фаровете: в лявата лента до около 40 м, а в дясната до около 60-65 метра пред автомобила. При движението на автомобила в завоя /десен/ по-дългата дясна половина на светлинния сноп „шари“, местейки се на дясно и осветява по-добре лявата лента /с тротоара/ до излизането от завоя, когато се простира в очертанията на

дясната лента и прилежащия тротоар. В тази обстановка шофьорът Д., движещ се в завоя на ул. „Х.Д.“ /след моста/ е възприел пресичащата от ляво на дясно жена, когато е приближил на около 45-60 метра преди мястото на удара. В този момент пострадалата Д., бягайки през улицата, се е намирала в лявата лента на пътното платно на 3,7 - 6 метра преди мястото на удара. След възприемането на опасната пътна ситуация Д. е предприел аварийно спиране, съчетано с отклонение на дясно, до степен външните страници на десните гуми и джантите да се плъзгат /трият/ в бордюра на тротоара, без да се покачат на него. Пешеходката продължила движението си към отсрещния тротоар, но се блъснала /отстрани/ в предния ляв калник на опитващият се да я заобиколи от дясно /пред нея/ автомобил и, отблъсната назад, е паднала отстрани, в ляво от него. Автомобилът продължил своето закъснително движение, като последвал удар с дясната страна на автомобила в казан за отпадъци, намиращият се на северния тротоар.

От заключението на назначената съдебно-медицинска експертиза е видно, че на пострадалата били причинени: тежка съчетана черепно-мозъчна, гръдна и коремна травма; масивен субарахноидален кръвоизлив в задната част на дясната голямомозъчна хемисфера; тежък мозъчен оток с малкомозъчно вклиняване; счупване на костите по черепната основа; контузия на белите дробове - повече десния; разкъсване на аортата; счупване на десните ребра по две линии; разкъсване на черния дроб; кръвоизливи в хилусите на бъбреците; кръвоизлив в плевралната кухина около 600 мл; кръвонасядания по меките черепни покривки тилно в дясно; разкъсно-контузна рана в същата област на главата; охлузвания по главата, тялото и крайниците.

Причината за настъпването на смъртта на Г.Ц. Д. е тежката, съчетана, открита черепно-мозъчна, гръдна и коремна травма, довела до остро нарушаване на функциите на жизненоважните мозъчни центрове и кръвозагуба, и въпреки извършените медицински интервенции, то е продължило до настъпването на смъртта в 00:38 часа на 04.01.2020 г. Смъртта настъпила за около един час и половина от момента на травмата при пътнотранспортно произшествие, като същата е в пряка причинно-следствена връзка с травматичните увреждания, получени от пътнотранспортно произшествие.

Травматичните увреждания са причинени по механизма на действие на твърд, тъп предмет със значителна сила, чрез удар с или върху такъв, и добре отговарят да са получени при пътнотранспортно произшествие - автомобилна травма - пострадал пешеходец, блъснат от лек автомобил към момента на инкриминираната дата - 03.01.2020 г.

По време на нанасянето на травмите от МПС, при съприкосновението му с пострадалата, тя е била права и обърната с дясната си страна към предницата на идващия лек автомобил, с последващо възкачване на предния капак и изпадане на терена.

Травмата в областта на дясното бедро е нанесена от предната броня, травмата в областта на тялото е нанесена от съприкосновението с предния капак на автомобила, а травмата в областта на главата от предното обзорно стъкло и рамката му.

Преди настъпването на смъртта и в близките часове преди това пострадалата Г. Д. е употребявала алкохол - констатирана е концентрация на алкохол в кръвта на пострадалата от 1,97 промила, което е долната граница на средна степен на алкохолно опиване. Състоянието на трупа отговаряло на смърт от първо денонощие, преценено по трупните изменения.

Гореописаната фактическа обстановка обосновано е приета за установена от окръжния съд, въз основа на направеното от подсъдимия самопризнание по реда на чл.371, т.2 от НПК, подкрепено от събраните на досъдебното производство доказателства – показанията на свидетелите, заключенията на вещите лица и писмените доказателства.

В тази насока са събраните на досъдебното производство гласни доказателства - обясненията на обв. Д., показанията на свидетелите – Б.Д., Н. К., И.В., И.М., В. Н. и С.К.; заключението на вещото лице д-р Б.П. по СМЕ за оглед и аутопсия на труп № 03/2020 г.; заключенията на вещото лице инж. В.М. по първоначалната и допълнителна АТЕ; протокол за химическа експертиза на П.В.; писмените доказателства - протоколи за оглед на местопроизшествие, ведно с фотоалбум, справки за нарушител, за съдимост и характеристична справка на подсъдимия, акт за смърт, удостоверение за наследници и удостоверение за родствени връзки на пострадалата, веществените доказателства и др.

Приобщените по надлежния ред гласни, писмени и веществени доказателства са логични, последователни, непротиворечиви и напълно кореспондиращи помежду си, като в своята съвкупност подкрепят изцяло направеното самопризнание на подсъдимия Д..

От правна страна:

С оглед на така възприетата за установена фактическа обстановка, съдът с постановената присъда законосъобразно е счел, че подс. Н. А. Д. е осъществил с деянието си от обективна и субективна страна съставомерните признаци на преквалифицираното престъпление по чл. 343а, ал.1, б.„б“, вр. чл.343, ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, понеже на 03.01.2020г. в гр. П. при управление на МПС – лек автомобил „Ф.Г.“ с ДК № ***** по ул. „Х.Д.“, с посока към кръстовище с ул. „К.“ нарушил правилата за движение - чл.21, ал.1 от ЗДвП, превишил максимално разрешената скорост от 50 км/ч, като в населено място е управлявал МПС от категория „В“ със скорост 88 км/ч, вследствие на което по непредпазливост е причинил смъртта на Г.Ц. Д. от гр. П., като след деянието е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалата.

От обективна страна е установено, че на инкриминираната дата и място, при управление на горепосоченото МПС, подсъдимият Н. Д. при движението си е нарушил правилата за движение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, защото се е движел със скорост от 88 км/ч, която е по-висока от разрешената в населено място от 50 км/ч, с което е предизвикал ПТП със смъртен резултат.

Въззивната инстанция споделя напълно заключението на окръжния съд, че следва подс. Д. да бъде признат за виновен за вмененото му с повдигнатото обвинение нарушаване на правилата за движение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, защото от обективна страна реално е обусловило настъпването на смъртта на пострадалата пешеходка.

Безспорна е трайната съдебна практика, че в конкретния случай в причинно-следствена връзка със съставомерния резултат определено е разпоредбата за превишената скорост по чл.21, ал.1 от ЗДвП, която изключва приложението на тази за съобразената скорост по чл.20, ал.2 от ЗДвП[1]. И това е така, защото с превишаването на определените от закона стойности, водачът винаги се поставя в невъзможност адекватно да реагира при съответните обстоятелства. От заключението на ДАТЕ е категорично

установено, че при движение на водача с разрешената скорост за населено място от 50 км/ч, същият би могъл, чрез спиране да предотврати настъпването на пътно-транспортното произшествие, а от тук и съставомерния резултат.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия по непредпазливост под по-леката му форма на небрежност, тъй като не е предвиждал настъпването на обществено-опасните последици, но с оглед на превишената скорост на движение на управлявания от него автомобил, е бил длъжен и могъл да предвиди възможността при движението си в населено място от появата и сблъсък с пешеходец, който да доведе до неговото увреждане и смърт.

Правилно деянието е било преквалифицирано по привилегирвания състав на чл.343а, ал.1, б.„б“ от НК.

Аргументирано е съобразена трайната съдебна практика, която още с ППВС № 1/1983г., т.5, б. „б“, което изисква помощта да е била необходима, т.е. да е оказана на жив човек, независимо от характера и степента на увреждането му, да е насочена обективно и субективно към запазване на здравето или спасяване живота на пострадалия.

Конкретните обстоятелства по делото, действително сочат за наличието на тези предпоставки, тъй като от СМЕ и приложените, писмени доказателства е установено, че смъртта на пострадалата е настъпила в медицинско заведение около час и половина след инцидента. Обективно пострадалата е била жива към момента на обаждането от страна на подсъдимия на тел. 112, което е намерило отражение и в субективните му представи, че прави всичко необходимо по силите му за оказване на квалифицирана медицинска помощ на живо лице, пострадало при пътнотранспортно произшествие. Изяснено е по делото, че непосредствено след като е ударил пострадалата с автомобила си, подсъдимият е имал и намерение да предприеме лично активни действия по оказване на помощ, като е попитал пристигналия на мястото свидетел С.К. какво да направи, но последният му казал да не пипа пострадалата жена. В показанията на пристигналия веднага на местопроизшествието полицейски служител - св. И.В., се посочва, че пострадалата тогава е дишала, но не била адекватна. Тези показания установяват какво е било състоянието на пострадалата

непосредствено след инцидента, когато подсъдимият вече се бил обадил на 112, т.е. същият е имал представи, че пострадалата към този момент била жива и може да ѝ се окаже помощ, чрез повикването на квалифицирана медицинска помощ. Не е необходимо и действията на подсъдимия да са дали реален резултат, за да се приеме наличието на тази привилегирована разпоредба на закона.

Коректно е преценено, че за осъществяване на престъплението от подсъдимия и за настъпване на общественно-опасните му последици е допринесло в значителна степен и поведението на самата пострадала Д.. По делото е установено, че тя е нарушила чл. 113 ал. 1, т. 1 от ЗДвП, защото не е пресякла на пешеходна пътека и не се е съобразила с приближаващия лек автомобил, управляван от подсъдимия и движещ се с превишена скорост. Независимо, че подсъдимият се е движел неправомерно, с превишена скорост, пострадалата, в качеството си на пешеходец, е била длъжна да съобрази поведението си с приближаващото МПС. Това съпричиняване впоследствие е съобразено от съда във връзка с наказателната отговорност на подсъдимия.

По отношение на наложеното наказание.

За извършеното престъпление от подс. Н. Д. по чл. 343а, ал.1, б. „б“, вр. чл.343, ал. 1, б. „в“ от НК е предвидено наказание лишаване от свобода до 4 години.

Законосъобразно е преценено, че с оглед на разпоредбата на чл.373, ал.2 от НПК, приложението на чл.58а от НК при индивидуализацията на наказанието е задължително.

При определяне на наказанието при условията на чл.54 от НК, окръжният съд прецизно е отчетел наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността на дееца обстоятелства.

Безспорни смекчаващи отговорността обстоятелства за подсъдимия се явява това, че същият като личност е с ниска степен на обществена опасност, предвид на съобразените за него добри характеристични данни, чистото му съдебно минало, изразеното разкаяние за стореното. Основателно е посочено от съда като допълнително смекчаващо обстоятелство и това, че пострадалата в сериозна степен е съпричинила с действията си настъпването на ПТП, тъй като не е пресякла платното за движение на обозначените за целта места, в

нарушение на чл.113, ал.1, т.1 от ЗДвП .

Изтъкнатият в жалбата факт, че последната е пресякла платното за движение бягайки, няма пряко отношение към преценката на това обстоятелство, защото е свързано с отчетеното, нейно неправомерно пресичане на улицата пред автомобила на подсъдимия.

Не би могло да се счете за допълнително смекчаващо обстоятелство и твърдението на защитата, че непосредствено преди автомобила на подсъдимия е имало друг автомобил, който е отклонил посоката си на движение и е възпрепятствал видимостта му към пострадалата. Подобно обстоятелство не е залегнало във фактологията на обстоятелствената част на обвинителния акт, с която подсъдимият се е съгласил, с оглед на направеното самопризнание по реда на Глава 27, чл.371, т.2 от НПК, а и е отречено в заключението на назначената по тяхно искане допълнителна АТЕ, както и в показанията на пътувалите в предходния автомобил свидетели.

Отегчаващо отговорността обстоятелство е високата степен на обществена опасност на деянието, предвид на условията, при които е извършено – в тъмната част на денонощието, при липса на работещо улично осветление, т.е. при намалена видимост, която е била ограничена допълнително и от завоя, както и значителното превишаване на разрешената скорост за населено място от 50 км/ч – с близо 38 км/ч.

Въпреки възраженията на защитата, правилно са преценени като отегчаващо обстоятелство, негативните характеристични данни за подсъдимия като водач, защото сравнително скоро след като е придобил правоспособност /21.08.2019г./, макар и след инкриминираното деяние, същият е извършил поредица от нарушения на правилата за движение, за сравнително кратък период от 7 месеца, за които е бил наказан: с НП от 10.08.2021г. по чл. 183 ал. 2 т. 2 от ЗДвП; с фиш от 26.05.2021г. по чл. 183 ал. 2 т. 1 от ЗДвП; с фишове от 12.10.2021г. и от 21.11.2021 г. по чл. 183 ал. 1 т. 1 изр. 2 от ЗДвП; с фиш от 22.11.2021г. по чл. 183 ал. 1 т. 1 изр. 1 от ЗДвП. Макар и да се касае за нарушения с ниска степен на обществена опасност, те установяват едно небрежно отношение към задълженията на подс. Д. в качеството му на водач на МПС.

В този ред на мисли, настоящият състав, намира за напълно справедливо, че на подс. Д. е било определено наказанието при условията на

чл.58а, ал.1, вр. чл.54 от НК при лек превес на отегчаващите спрямо смекчаващите отговорността му обстоятелства в рамките на предвидения в закона размер за това престъпление от 2 години и 3 месеца „Лишаване от свобода“.

Последното, предвид императивните изисквания на чл.58а, ал.1 от НК е намалено с 1/3 до окончателния му размер от 1 година и 6 месеца.

В настоящия случай е приложима разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК, тъй като подсъдимият до момента не е бил осъждан, не е надвишен минимално изискуемия от закона предел до 3 години „Лишаване от свобода“ и не е наложително същото да се изтърпява реално в МЛС.

С оглед данните за личността на подсъдимия съдът правилно е преценил, че за неговото поправяне не се налага ефективното изтърпяване на така наложеното наказание, като го е отложил за изпитателен срок от четири години. За да определи изпитателният срок с една година над предвидения от закона минимум от три години, съдът обосновано е взел предвид всички отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, което налага удължаване във времето на възпитателния ефект от осъждането. Основателно е възложена възпитателната работа с подсъдимия по местоживеене на Наблюдателна комисия при Общински съвет гр. П..

Законосъобразно, на основание чл.343г, във вр. с чл.37 т.7 от НК, на подс. Н. Д. е било наложено и кумулативно предвиденото в закона наказание „Лишаване от правоуправление на МПС“, за срок от 2 години, след съобразяване с естеството на извършеното престъпление и данните му за нарушител - водач.

При определяне срока на лишаването от правоуправление съдът е съобразил разпоредбата на чл. 49, ал. 2 от НК и утвърденото в съдебната практика виждане, че размерът на наложеното наказание лишаване от права не може да бъде по-малък от този на лишаването от свобода, когато двете наказания се налагат едновременно. Или в конкретния случай наказанието лишаване от правоуправление не може да бъде в размер под една година и шест месеца, колкото е наказанието лишаване от свобода, така както се иска в първоначалната въззивна жалба от защитата на подсъдимия.

Съдът е отчел и горепосочените особени обстоятелства, при които е извършено инкриминираното деяние - при значително превишаване на

допустимата скорост на движение в градски условия, при намалена и ограничена видимост, както и значителното съпричиняване от страна на пострадалата.

Както вече се упомена, не могат да бъдат споделени вижданията на защитата, че при определяне срока на лишаването от правоуправление, не следва да се придава твърде голямо значение на допуснатите впоследствие нарушения на правилата за движение, за които подсъдимият е бил санкциониран. Безспорно същите касаят не до там сериозни нарушения на правилата за движение, но с оглед на тяхната многобройност, установяват едно пренебрежително отношение към задълженията на подс. Д. като водач на МПС, още повече и след инкриминираното деяние.

Трудовата ангажираност на подсъдимия след инцидента, безспорно е положителна характеристична данна за него, но обстоятелството, че работата му е свързана с управление на автомобил, няма пряко отношение към решаването на въпроса за срока на наложеното наказание лишаване от правоуправление, с оглед изпълнението на целите на личната и генерална превенция по чл.36 от НК. Сред тях в конкретния случай се открояват - поправянето и превъзпитанието на осъдения като млад водач към спазване на законите, както и да се въздейства предупредително върху него и да му се отнеме за известен период от време възможността да извърши друго подобно престъпление, свързано с управлението на МПС. В този смисъл и настоящият въззивен състав счита, че окръжният съд напълно справедливо е решил за постигане целите на наказанието по чл. 36 от НК и най-вече на личната превенция, че подсъдимият ще следва да бъде лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от две години.

Поради което и окръжният съд, обосновано е достигнал до извода, че целите на чл. 36 от НК биха се постигнали в пълна степен с наложените му по вид, размер и начин на изтърпяване наказания.

По отношение произнасянето на окръжния съд за веществените доказателства не се налага промяна, като следва същите като вещи без стойност да бъдат унищожени след влизане на присъдата в законна сила.

Предвид признаването на подсъдимия Н. Д. за виновен по повдигнатото обвинение, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, същият ще следва да заплати направените по делото разноски.

Подсъдимият Д. основателно е осъден да заплати по сметка на ОД на МВР – Пазарджик, направените на досъдебното производство разноски за възнаграждения на вещи лица, в размер на 1167 лв.

Пропускът на съда да се произнесе с присъдата по отношение на направените разноски от частните обвинители при провеждането на първоинстанционното производство е решен с постановеното впоследствие по реда на чл.306, ал.1, т.4 от НПК Определение № 405/01.08.2023г. по НОХД № 471/2023г. на Пазарджишкия окръжен съд, предмет на отделно производство по Глава 22 от НПК.

Пред настоящата инстанция се отправя искане от адв. Т., като повереник на частните обвинители И. Д., Р. Д. и С. Д. за присъждане на разноски за процесуално представителство и за защита по време на въззивното производство, като се представят договори за правна помощ и списък с разноски.

Разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА е категорична, че в случаите на безплатна правна помощ, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът го определя в размер не по-нисък от предвидения в Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения и я осъжда да го заплати.

Подсъдимият Д. е предаден на съд с внесения обвинителен акт за престъпление по чл.343, ал.1, б.„в“ от НК, за което е предвидено наказание от две до шест години лишаване от свобода и попада в диапазона до десет години лишаване от свобода, посочен в чл.13, ал.1, т.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения. С постановената присъда, престъплението е преквалифицирано по привилегирования и по-леко наказуем състав на чл.343а, ал.1, б.„б“ от НК, предвиждащ до 4 години лишаване от свобода. Този факт не е повлиял на преценката, че защитата на подсъдимия и на частните обвинители пред окръжния съд е била осъществявана по първоначалния състав на престъпление, довела и до допълнителното произнасяне на съда по чл.306, ал.1, т.4 от НПК с присъдени разноски на повереника на частните обвинители за оказаната им безплатна правна помощ в размер на по 1500 лева или общо от 4500 лева.

Пред въззивната инстанция, производството по Глава 21 от НПК е

образувано единствено по жалба на подсъдимия срещу наложеното наказание, като не са подадени съответен протест от прокурора или жалба на частните обвинители срещу преквалифицирането на деянието. Затова и защитата на подсъдимия, а и на частните обвинители, вече се реализира в рамките на състава на престъпление по чл.343а, ал.1, б.„б“ от НК.

Безспорно, съгласно чл. 13, ал.4 от Наредбата при защита на повече от едно лице, възнаграждението за всяко защитавано лице се определя по реда на ал.1. Но не може да се сподели по този повод виждането на повереника на частните обвинители, че според фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт по повдигнатото първоначално обвинение по чл.343, ал.1, б.„в“ от НК, всъщност са извършени от подсъдимия няколко неправомерни и наказуеми деяния. И понеже е предвидено за престъплението кумулативно налагане на наказания, да следва, съобразно чл. 13, ал.3 от Наредбата – за процесуално представителство и защита на частния обвинител, възнаграждението по ал.1 да се увеличи с ½.

Обвинението срещу подсъдимия остава в рамките на преквалифицираното деяние по чл.343а, ал.1, б.„б“, вр. чл.343, ал.1, б.„в“ от НК и пред настоящата въззивна инстанция продължава да касае извършването на едно единствено престъпление, за което е предвидено наказание лишаване от свобода и кумулативно наказание лишаване от правоуправление, като при определянето на адвокатското възнаграждение се взима предвид по-тежката по вид санкция, т.е. е неприложима нормата на чл.13, ал.3 от Наредбата за неговото увеличаване с ½.

Очевидно при определянето размера на възнаграждението, с оглед на предвиденото наказание по преквалифицираното обвинение пред въззивната инстанция е относимо, посоченото такова по чл.13, ал.1, т.2, а не за претендираните по-големи суми по т.3 или т.4 от Наредбата, възлизащо по 1000 лева за всяко от представляваните лица или общо от 3000 лева, които следва да бъдат заплатени от признатия за виновен подсъдим Д. на повереника на частните обвинители – адв. Т..

При извършената цялостна служебна проверка на обжалваната присъда, въззивната съдебна инстанция не установи наличието на съществени и неотстраними процесуални нарушения.

Поради гореизложеното първоинстанционната присъда следва да бъде

потвърдена изцяло, а жалбата на подсъдимия, оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл.338 от НПК Апелативният съд

[\[1\]](#) Вж. указанията на т.1, б.“а“ от ТР № 28/1984 г. на ОСНК на ВС.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 21/19.05.2023г., постановена по НОХД № 471/2023 г., по описа на Окръжен съд – Пазарджик.

ОСЪЖДА подсъдимия Н. А. Д., със снета по делото самоличност да заплати на адв. Д. Т. от АК – С., в качеството му на повереник на частните обвинители И. Д., Р. Д. и С. Д., направените по делото разноси за оказаната им безплатна правна помощ пред въззивната инстанция в размер на по 1000 лева или общо 3000 лева.

РЕШЕНИЕТО не е окончателно и подлежи на обжалване или протест в 15-дневен срок от съобщаването пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____